

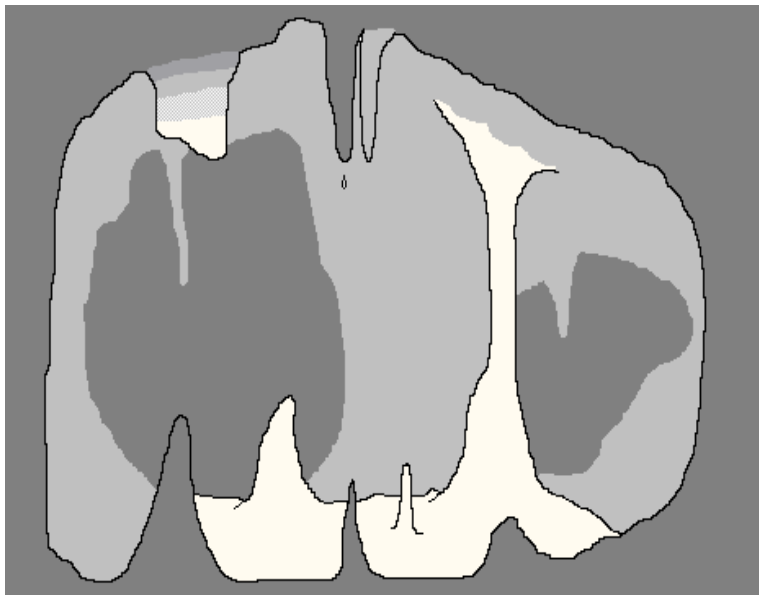
NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 3

ročník VIII

3. června 1994

VÝPRAVA DO ÚDOLÍ KAMENICE

Návštěva krápníkových jeskyň u Bozkova

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Ve zkratce krátce o událostech minulých dní	3
	Výprava do údolí Kamenice reportáž z výpravy na hrad Návarov a do Bozkovských krápníkových jeskyň	4
	Celotáborové hry (3) příchod mimozemšťanů	8
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	12

uzávěrka 29. 5. 1994

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav do prázdnin:

červen - 11. 6.
- 25. 6.

◆ Termín tábora:

9. - 30. července
23. července - návštěvní den

◆ Kdy vyjde Nouzovský Žurnál a co bude obsahovat:

č.4 - 10. července - táborové číslo s překvapením
č.5 - 30. září - vzpomínky na tábor 1994
č.6 - 2. prosince - reportáže z podzimních akcí

Až do konce roku bude vycházet seriál Celotáborové hry a samozřejmě Slavné výroky.

Změny termínů jsou vyhrazeny!

◆ Dne 28. května se v Zeleném údolí u Březí na tábořišti Mustangu konal oblastní sněm České tábornické unie. Marian odstoupil z funkce náčelníka a na jeho místo byl zvolen Kocour.

◆ **Důrazně upozorňujeme, abyste si zvykli nosit s sebou na výpravy průkazky ČTU, které vám do 15ti let zaručují slevu na vlak a na autobus. V případě, že průkazku zapomenete, může se stát, že budete platit plné jízdné!**

V naší schránce se tentokrát nic neobjevilo. Jsme z toho smutní a doufáme, že se to příště zlepší.

VE ZKRATCE

- ◆ V sobotu 30. dubna se sázely buky na pasece nad cestou z Nouzova do Vavřince. V úmorném vedru Průzkumníci vysázeli něco přes 1500 malých buků.

„Zeleným nahoru!“ doporučoval sázejícím Šed’a, než zjistil, že malé buky až na pár výjimek ještě žádné listy nemají, takže na nich nic zeleného není.

Pár buků pak kluci vysázeli také na naší louce podél náhonu. Slon si slavnostně zasadil svůj buk hned vedle nové lávky přes náhon a nechal se při tom od Kuby vyfotografovat. Vzhledem k tomu, že se před týdnem podílel na opravě střechy srubu, vypadalo to, jako by začal plnit známé heslo Postav dům, zasad’ strom, zplod’ syna.

„To jsem zvědavej, jak budeš fotit to třetí,“ nechal se slyšet Čert.

Stav z 22. května: Buky rostou a zelenají se (až na pár výjimek) včetně těch u náhonu.

- ◆ Je někdy zábavné vidět některé mladší Průzkumníky, jak zápasí s batohy málem většími, než jsou oni sami. Když v pátek v předvečer sázení stromků přijeli Průzkumníci autobusem na zastávku a šli na srub, naskytl se těm, co šli poslední, zajímavý pohled. Martina seděla na asfaltu s batohem na zádech. Potřebovala si zavázat tkaničku, batoh se jí převážil a už se nezvedla. Jaruška ji musela zvednout a Šed’a ji pak držel za batoh, když si tkaničku zavazovala. Když oni ti rodiče to s námi myslí dobře.
- ◆ Vskutku svéráznou metodu zvolil Ještěr, když ho Šárka požádala, aby jí otevřel konzervu s paštikou. Za chvíli šokované Šárce přinesl zpátky paštiku ve dvou půlkách. Konzervu totiž rozt’al jedním úderem sekery.

VÝPRAVA DO ÚDOLÍ KAMENICE

14. května pořádal Šed'a výpravu do údolí říčky Kamenice v podhůří Jizerských hor. Sraz v 6:50 na nádraží neodradil celkem 26 Průzkumníků.

Zázraky se nekonaly. Tradičně pozdě dorazila Ještěrka, když jí na železničním přejezdu na Zálabí přehradil cestu nákladní vlak a jí po ránu chvíli trvalo, než jí došlo, že může trať přejít po lávce. Ale nebyla poslední. S vyplazeným jazykem doběhl Kuba. Výprava mohla začít.

Přes Mladou Boleslav, Turnov a Železný Brod jeli vlakem až do Plavů u Tanvaldu. Ještěrka, Šárka, Lucie, Blond'ák a Kuba hráli cestou takovou zvláštní hru, spočívající v tom, že se plácali navzájem do stehů, případně i jinam.

„To jsem netušil, že to sluníčko tak připaluje,“ divil se Šed'a, když v Plavech viděl jejich zčervenale nohy. „A navíc přes sklo.“

Jediná Lucie, která měla dlouhé kalhoty, na tom ještě byla celkem dobře.

Šli údolím Kamenice až ke zřícenině hradu Návarov. Někteří se začali rozpomínat na loňskou výpravu do údolí Divoké Orlice.

„Já nechci na zříceninu!“ bědoval Cipísek. „Tam jsou kameny!“

„Musíš se držet dál ode zdi,“ doporučoval Marian.

„A já jsem teď na řadě!“ vzpomněla si Ještěrka na tehdejší Slonovy výpočty budoucích postižených.

Po prohlídce trosků hradu, která se obešla bez zranění, se rozložili pod zbytky jedné zdi a dali se do jídla. Ještěrka zkoušela své horolezecké umění a vylezla až nahoru na kraj zdi nad svačící Průzkumníky. Její radost zkalilo zjištění, že se sem dalo vylézt z jiné strany podstatně pohodlněji po stezce. Na druhé straně zdi přes průrvu se usadil Blond'ák a dali se do jídla.

„Chceš okurku?“ nabídla Ještěrka a hodila mu ji.

A tak si různě házeli jídlo. Sice za chvíli drtili mezi zuby zrnka hlíny, ale to jim nevadilo. Když ale Blond'ák hodil Ještěrce krabici s pitím, netrefil se a Ještěrka se jen stačila dotknout rukou. Krabice zmizela

v příkopu a Blond'ák okamžitě startoval dolů. Idylka skončila.

Další cesta vedla Průzkumníky od Návarova krásným údolím Kamenice. Na protějším břehu jel vlak. Průzkumníci začali mávat.

„Vždyť je prázdněj,“ řekla zklamaně Ještěrka.

Na jednom místě s písčítým břehem neodolali a zastavili se.

„Kdo bude házet kameny, toho vlastnoručně utopím,“ varoval Marian.

Téměř všichni se vyzuli a šli se osvěžit do vody. Voda byla snad ještě ledovější než loni v Orlicích. Po chvíli strávené ve vodě nohy začaly bolet a červenat, jako by šlo o náběh na omrzliny 1. stupně. První přebrodiva na druhou stranu Šárka. Následovali ji další. Uprostřed řeky však byly velké ohlazené kluzké kameny a proud také nebyl zanedbatelný. Ještěrka ztratila rovnováhu a opřela se rukama o dno. Výsledkem byly mokré rukávy u košile. Košili si tedy sundala a s Lucií se brodily na druhou stranu.

Někteří zatím přišli na to, že voda a hrubý písek obrousily oblázky v řece do krásných tvarů a barev, a dali se do hledání. Místa se dokonce objevovaly kousky barevného skla, o které vypukly spory, jestli jsou přírodní nebo jestli je přinesl proud z některé sklárny.

Ještěrka s Lucií se brodily zpátky a písčitou mělčinu už měly na dosah.

„Teď už věřím tomu, že se mi to povede,“ řekla Ještěrka. Vzápětí uklouzla a málem spadla do vody celá. Takhle to odnesla jen přední část trička. Na břehu okamžitě všichni zpozorněli a začali Ještěrku povzbuzovat, aby se namočila ještě víc. Ta však už nepokoušela štěstí, na břehu vyždímala tričko a dál se věnovala jen sběratelské vášni, které už ostatní nadobro propadli.

Na protějším břehu jel vlak. Průzkumníci začali mávat.

„Vždyť je to náklad'ák,“ řekla zklamaně Ještěrka.

Během další cesty pak Průzkumníci mezi sebou kameny a sklo různě šmelili a když zjistili, že po uschnutí ztrácejí kameny lesk, začali je zase zahazovat.

Zatím Kamenice ukazovala také svoji drsnou tvář. Různé soutěsky ve skalách s velkými balvany, mezi kterými velkou rychlostí proudila

voda a padala v nízkých vodopádech. Na břehu se vyskytly i pomníčky na paměť těch vodáků, kteří přecenili své síly a už nikdy do cíle nedojdou.

Průzkumníci prošli Jesenným a vystoupali dvoukilometrový téměř nekonečný kopec až k Bozkovským dolomitovým jeskyním.

Během prohlídky jeskyní příroda zaútočila na Ještěrku, která byla na řadě. Ještěrka se totiž udeřila do hlavy o skálu, ale nic se jí nestalo (ani Ještěrce ani skále, aspoň ne viditelně).

„A tenhle kámen už je téměř na spadnutí. Podle pověsti spadne na toho, kdo je nevěrný nebo má špatné úmysly,“ řekl průvodce a ukázal na kámen nad Šed'ou.

Lucie a Ještěrka sice Šed'ovi doporučovaly, aby šel raději kousek dál, co kdyby náhodou, ale Šed'a prohlásil, že má čisté svědomí. Kupodivu kámen skutečně nespádl.

Krápníkové jeskyně v Průzkumnících zanechaly hluboký dojem. Zejména jejich poslední část s největším podzemním jezírkem v Čechách. Průzračná modrozelená voda až 6,5 m hluboká, která se s železnou pravidelností čeřila pod údery kapek stékajících z krápníků. Vzduch byl naprosto nehybný, teplota vzduchu i vody stála, celoročně 7,6 °C. Když se zhaslo, byla naprostá tma, když jste zmlkli, bylo naproste ticho. S tím se dnes setkáte málokde.

Při východu z jeskyně po tři čtvrtě hodinové prohlídce zažili Průzkumníci doslova tepelný šok. Venku se navíc začaly stahovat mraky a bylo dusno. Vrátili se do Jesenného a čekání na vlak si krátili házením žabek do vody. Ohlazené kameny skákaly téměř samy.

Ve vlaku se každý bavil po svém. Na některé Průzkumníky, zejména ty starší, padla únava. Z těch mladších zase naopak spadla. Marian je pořád musel honit, aby se nevykláněli z oken.

Kuba se bavil postupným odpáráváním nitky po nitce ze svých kraťasů.

„To máš zábavu až do Kolína,“ řekl mu Šed'a.

„Nepárej se s tím,“ prohlásila Ještěrka a utrhla mu kus kalhot.

Kuba byl v šoku, ostatní se smáli a Ještěrka se pak omlouvala, pro-

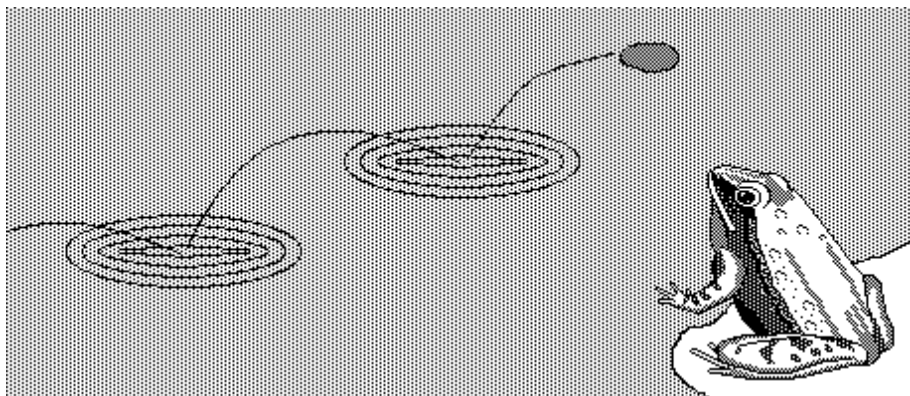

tože ji nenapadlo, že to půjde tak snadno.

Šárka, Jana, Blondák a Kuba se pak zase chvíli navzájem plácali a potom Kuba vybalil své zásoby nesnědeného jídla. Lákavý byl především banán, pomeranč, ale k tomu si každý zájemce musel ukousnout rozplácnutý nevábně vypadající rohlík.

Vrcholem byla hra, ve které se říkají po řadě čísla od 1 a místo čísla obsahujícího 7 nebo dělitelného 7 se řekne „we go!“ a mění se směr. Kdo to zkazil, dostal na čelo čárku. Lucie byla bezkonkurenční. Brzo měla čelo jak zebra a modlila se, aby už cesta skončila.

Všechno má svůj konec, a tak ve 20:50 vlak zastavil na kolínském nádraží a výprava skončila.

CELOTÁBOROVÉ HRY (3)

3. Mimoszemšťané přicházejí

Celotáborová hra v roce 1978 přímo navazovala na Renu z roku 1972 (viz Marianův dopis v minulém čísle). Při úklidu na začátku tábora našel Šéd'a při zametání střechy kuchyně jakýsi podivný podlouhlý trojkřídlý předmět z bílé až bezbarvé hmoty. Na doporučení vedoucích jej tam nechal. Večer se pak odtud ozval hlas, který za doprovodu různých mimozemských zvuků oznámil, že onen předmět byl zde zanechán sondou Rena a zprostředkovává spojení s mimozemšťany a že kontrolní testy táborníků budou pokračovat. Hlas se během tábora ozval celkem asi čtyřikrát. Na druhé vysílání byl již pan Macek připraven a vytasil se s kazetovým magnetofonem a mikrofonem, aby vysílání nahrál. Což se mu podařilo, takže si hlášení táborníci přehráli ještě jednou. Když se však měl hlas ozvat znovu, byli zrovna Mackovi mimo tábor, a tak magnetofon k nahrávání připravoval Láď'a Novák. Nepodařilo se mu však najít mikrofon, a tak sebevědomě prohlásil, že tento magnetofon má mikrofon vestavěný, a odnesl jej na střechu kuchyně. Udělal by asi lépe, kdyby se o mikrofonu vůbec nezmínil, protože by si toho málokdo všiml. Takhle to ovšem praštilo do uší například Šéd'u a Fanase, kteří stejný magnetofon měli doma, a tak věděli s jistotou, že tento magnetofon vestavěný mikrofon nemá. A jiným všímavým jedincům vrtalo hlavou, proč předtím použil pan Macek samostatný mikrofon a teď najednou není potřeba.

Vám už je určitě od začátku jasné, že onen hlas byl nahrán na magnetofonu, který při prvním vysílání byl na střechu kuchyně tajně položen a při dalším vysílání tam byl pokládán již zcela veřejně. Ono „odhalení“ samozřejmě neznamenalo konec hry. Kluci to neřekli veřejně, i když úplně pro sebe si to taky nenechali. Důsledkem však bylo, že silně poklesl počet „věřících“.

Jak už bylo řečeno na začátku, některé hry vlastně nebyly žádné hry o body, ale byl to prostě jenom sehraný příběh. V roce 1980 byla celotáborová hra o něčem úplně jiném.

Jednoho večera, když všichni seděli u ohně, se náhle mezi stany objevily dvě postavy ve skafandrech, v ruce něco jako baterku a těžkopádnými kroky pokračovaly po tábořišti. Účinek byl vsutku velkolepý. Když se postavy uprostřed tábořiště zastavily a nemotorně se otočily směrem k táborníkům, mezi kterými zavládla hysterie (zejména mezi dívčí částí), ti, co stáli nejbliže, začali dost rychle couvat. Fanas necouval, ale popadl lavičku.

„Fáňo, počkej, nevíš, kdo to je,“ brzdil ho Lád' a Novák.

„To je mi jedno, jestli půjde blíž, tak mu ji natáhnu,“ tvářil se Fanas s lavičkou odhodlaně.

Obě postavy si to rozmyslely a nevzrušeně pokračovaly do kuchyně. Jeden mimozemšťan si to nějak špatně vypočítal, netrefil se do jídelny, ale narazil na roh kuchyně a zanechal otisk baterky na jídelníčku. Oba pak prošli do kuchyně a zmizeli. A s nimi zmizela i Lád'ova sestra Pavlínka, která ještě něco v kuchyni připravovala. Zůstala po nich jen zpráva, ve které se pravilo, že jsou mimozemšťané a že Pavlínku vrátí za dva dny o půlnoci na kopci za Vavříneckým potokem u chatové osady poblíž tábora ROH ZPA Pečky. Chtěli za ní vzorky lidské potravy. Vedoucí se tvářili překvapeně, Lád' se nejdřív jich, pak i nejstarší družiny Lvíčat ptal, jestli si náhodou nepozvali nějaké kamarády na přepad. Nikdo se k ničemu nepřiznal.

Za dva dny v noci byli vzbuzeni táborníci, kteří se dobrovolně přihlásili na noční výpravu. Lád' se vytasil s vysílačkou a navázal spojení s oddělením VB Kouřim, aby byla jistota, kdyby se náhodou jednalo o nějakou léčku. Když dorazili na místo, nečekali dlouho. Na kopci se rozsvítilo ohnivé světlo a objevily se obě postavy. Průzkumníci vyslali Mikiho a Adama, aby předali vzorky potravy. Ne že by ti dva příliš věřili na ufony, ale trému měli. Adam v ruce sklenici se vzorky a plnou hlavu setkání s mimozemskou civilizací náhle zahučel do nějaké jámy, protože se nedíval pod nohy. Sklenici ale stále držel v ruce. Vyškrábal se ven a pak oba předali vzorky. Po chvíli světlo pohaslo a k Průzkumníkům čekajícím dole na cestě se připojila Pavlínka. Když se jí všichni vyptávali, co dělala, nevěděla. Nepamatovala se na nic od chvíle, kdy ji mimozemšťané překvapili v kuchyni.

Vyluštění této záhady se v září dozvěděli, jak už bylo tradicí, také noví instruktoři Myška, Želva, Fanas, Jíra a Šed'a a spolu s nimi i Maska, Káče a Martin Bělík, kteří odešli, aby založili svůj oddíl Bobří (pozdější Žlutý Kvítek). Jak to tedy tenkrát bylo? O akci vědělo jen pár lidí a přišel s ní pan Mokřý, který tábořil se svým oddílem v Maloticích. Akci prováděl on sám s jednou vedoucí v protichemických oblecích. S Pavlínkou byli samozřejmě domluveni. Potřebovala si něco zařadit v Kolíně, a tak se toho využilo. Vysílačku, kterou měl Lád'a k dispozici, zapůjčil samozřejmě také pan Mokřý a on sám byl na druhé straně spojení, nikoli tedy VB Kouřim. A ten otisk baterky na jídelníčku? Ve „skafandrech“ bylo totiž takové vedro, že ubohým mimozemšťanům se potily zorníky a pořádně neviděli na cestu.

Stejnou šou na malotickém tábořišti předvedli na oplátku o pár dnů později Lád'a s Mákem.

Rok 1983 byl rokem změn a nejistoty. Oddíl přišel o hřyzelské tábořiště, dosavadní vedoucí oddílu Lád'a Novák ukončil činnost a shodou okolností odcházejí trvale nebo dočasně i další vedoucí. Vedoucích bylo tak málo, že se na pořádání tábora museli Průzkumníci spojit s Bobry, dnešním Žlutým Kvítkem.

Tábor se tenkrát konal na malotickém tábořišti, kde dříve tábořil pan Mokřý. Ten už se svým oddílem skončil, ale Průzkumníkům tehdy hodně se zajištěním tábora pomohl. Podle toho také vypadalo vybavení. Ve stanech vedoucích byly hlasité telefony spojené linkou se stanem hlavního vedoucího Fanase, kde byla telefonní ústředna. Hned pod ní byla instalována ústředna poplašného zařízení, tzv. hlídač. To byl tenký drátek, který se natáhl okolo hlídaného objektu a jeho konce se připojily do ústředny. Pokud byl drátek nepřerušovaný, elektrický obvod byl uzavřen a vše bylo v pořádku. Když přišel diverzant, drátek nevědomky přetřhl, obvod se přerušil a ústředna spustila poplach. Tímto způsobem byl hlídán zásobák, kuchyň a vlastní tábor.

Tenkrát se mimo jiné přišli na tábor podívat v noci také bývalí členové oddílu Kosa a Charlie. Dopadli bídně, protože dupali jako sloni a strhli přitom hlídač i s plotem. Ani z toho nebyl poplach, protože jako

naschvál měli hlídku dva velcí borci Cvrček a Pavel z Bobrů a bez nějakých cavyků oba diverzanty zneškodnili. Fanas se s nimi tehdy dohodl na organizované noční akci. V této hře měli představovat dva mimozemšťany, kteří nouzově přistáli u památníku na kopci nad obcí Ždánice. Nouzové vysílání měli provádět morseovkou.

Způsob předání zprávy táborníkům byl docela zajímavý. Šed'a totiž zjistil, že hlasité telefony mají stejný konektor jako magnetofon. Když telefon připojil k magnetofonu, podařilo se mu nahrát telefonní hovor. Navíc bylo možné k telefonu připojit klíč (to je to tlačítko na morseovku), takže nahrát celou zprávu na magnetofon nebyl problém. Pak si Šed'a půjčil od Haňary druhý magnetofon a nahrával zprávu pořád za sebou dokola, až byla kazeta plná. Po večerce odnesl magnetofon do zásobáku, připojil jej na vedení od hlídače, Fanas ve stanu přepojil toto vedení do telefonní ústředny a propojil všechny telefony. Pak už stačilo v zásobáku stisknout tlačítko a ve všech telefonech se rázem ozvala morseovka. Byl vyhlášen poplach a táborníci šli k telefonům luštit. Někteří koumáci sice pátrali, kdo to vysílá, ale nikdo nechyběl a všechny telefony pípaly. Možnost vysílání ze záznamu je nenapadla.

Družiny vyfasovaly od pana Mokrého vysílačky a vyrazily do Ždánic. Každá šla jinou trasou. Například Fanas a Želva se svou družinou zabloudili až do kravína. Vysílačku v táboře obsluhoval další bývalý člen oddílu Honza Soukup, který byl zrovna na návštěvě. Pořád se dožadoval různých zpravodajských podrobností, aby se nenudil. A teď si představte, že jste zabloudili do kravína, kde nemáte co dělat, všude hrobové ticho a najednou vám do toho začne hulákat vysílačka. Zatímco ostatní družiny se při odposlechu dobře bavily, Fanas dostal vztek:

„Drž už hubu, nebo nás tady někdo sejme,“ prohlásil do éteru a vypnul na nějakou dobu vysílačku.

Mimozemšťané byli posléze zachráněni, družiny se vrátily zpět do tábora a akci zakončil velkolepý ohňostroj.

Tato akce byla posledním působením pana Mokrého v oddíle Průzkumník. A tím skončila i série her o mimozemšťanech.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Radek žaluje na Tomáše D.:

Von mě tady rasisticky vandalizuje!

Janinka: Jak je v morseovce Q ?

Lucie: Kvílí orgán.

Na schůzce Křečků.

Šed'a: Co jdete hrát?

Jaruška: Na čínskýho vojáka.

Šed'a: V tom případě jsem pozorovatel OSN.

Ještěrka má černé brýle, protože má zánět spojivek.

Kuba: Ty vypadáš jak mafiánka.

Šed'a: V invalidním důchodu.

Blond'ák se ptá na tábor:

Co si máme vzít? Štít, špachtli, ... ne, jo ten, řemdich!

Ještěr: Tady je hezky - tráva, klíš'ata, ...

Kuba: To je moje holka, vona mě má ráda, ale ještě o tom neví.

Sysel: Myška je Marianova sestra? Tak to Marian je potkan!

Krokodýl: Kubo, kde máš brejle? Víš, že seš takhle hezčí?

Herouš: To je Pavlova sestřenka nebo bratránek.

CELOTÁBOROVÉ HRY

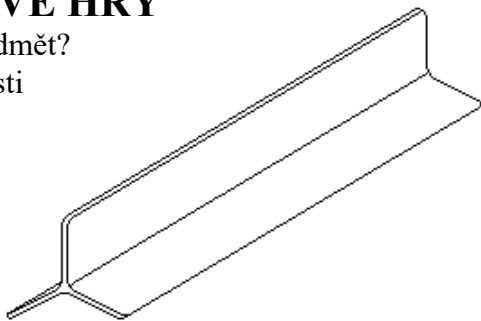
Co je to za záhadný předmět?

To se dozvíte v další části

tohoto seriálu s názvem

Mimozemšťané

přicházejí

VE ZKRATCE

vám nabídneme reportáž ze
sázení buků v Nouzově, po-
divení nad vzhledem zava-
zadel některých Průzkumní-
ků a dozvíte se, jak lze také
otevřít konzervu.

